

vold mod kvinder defineres bredt som alle former for vold og kønsbestemt vold, som kan føre til fysiske, seksuelle eller psykiske skader eller lidelser. Og det gælder, hvad enten det nu er private eller myndighederne, som udøver de ting. Så man kan sige, der er en række punkter, hvor der er sket en forbedring, og det er der også andre ordførere, der har været inde på.

Der er nogle mangler. Blandt andet omkring spørgsmålet om retten til uddannelse er det ikke lykkedes at få ind i teksten, at det faktisk er noget, man skal arbejde på på verdensplan. Det skal være lovfastsat, at kvinder skal have lige ret til uddannelse. Der er man blevet lidt mere lang i spytet omkring den slags spørgsmål.

Men det, vi kan sige, er, at der fortsat skal ske en udvikling af ligestillingsinitiativer på det uddannelsesmæssige, sociale og arbejdsmarkedspolitiske område og en sikring af kvinder og mænd som selvstændige individer, så de ikke låses fast i bestemte sociale strukturer. Herunder er der selvfølgelig også diskussioner omkring de indkomstforskelle og økonomiske forskelle, som der er mellem mænd og kvinder.

Her er det vigtigt, at Danmark kan gå foran bl.a. på ligestillingsområdet og derved sende et positivt signal til både NGO'er, kvinder og mænd og andre lande om, at der kan ske forandring. Samtidig med, at vi anstrenger os for at gå foran på nogle af de områder, som vi finder centrale, skal vi give støtte til lokalorganisationer og NGO'er, for at de kan få mulighed for at arbejde for fremskridt i deres egne lande.

Det, der selvfølgelig er vigtigt dér, er, at man sørger for, at de kan udvikle egne ressourcer, egne ressourcer både til at gøre nogle ting og egne ressourcer til handling.

I den forbindelse er der noget, man bør diskutere, som rører ved hele den proces, der handler om, hvordan FN-konferencer kører. Skal det til evig tid være sådan, at FN-konferencerne udvikler sig med henblik på at skabe konsensus om den mindste fællesnævner?

Det er naturligvis en konkret afvejning historisk, hvad der rykker mest, men måske burde man overveje ved næste konference at lave et kort, men rent papir om de standpunkter, som vi mente burde stå centralt. Måske kunne det papir kun få tilslutning fra få – fem eller ti lande, men et papir, som kunne stå som en klar modvægt til det nuværende omfattende FN-dobbeltsprog.

Man kan jo bevæge udviklingen på mange måder; enten ved at man er mange, der er enige

om måske ganske lidt – og i det her tilfælde også i nogle sammenhænge noget ganske fåget – eller man kan bevæge den ved at få en gruppe af lande med på noget, der er ganske præcist og klart.

Jeg synes, det er et vigtigt spørgsmål, som vi bør diskutere frem til den 5. kvindekonference i år 2000, det er: Er der nogle andre veje, hvormed vi kan bevæge processen ud over det punkt, hvor den er på nuværende tidspunkt?

Er det helt sikkert, at den vej, vi skal gå ved næste konference, er endnu en gang at lave et flere hundrede siders dokument med en masse sætninger, der både er lange og til dels uforståelige for andre end dem, der har siddet og skrevet dem?

Hvis vi ser på regeringens fattigdomsmålsætning, får den jo heller ikke mening, uden at den tænkes ind i et kvindemæssigt aspekt. Det var ministeren også inde på. Det er kvinder, som på grund af liberaliseringen og Verdensbankens linje bærer den store byrde i mange udviklingslande, hvor også en del af de øvrige problemer, som Platform for Action omtaler, har en overrepræsentation. Det er kvinderne, som rammes hårdest, når sociale og sundhedsmæssige programmer og organisationer forsvinder på den hellige privatiserings alter.

Hele diskussionen om feminiseringen af fattigdommen, som vi tidligere omtalte, er noget, som Verdensbanken dybest set har et hovedansvar for, og dem skal man nu bede om at følge op. Ikke noget med at droppe deres fuldstændige fejlagtige politik. Det er bl.a. en kendsgerning også i den forbindelse, hvis man ser på udviklingen rundt omkring i verden, at det er kvinder og børn, som lider mest under de krige og katastrofer, som findes, og mange krige er jo lige præcis resultater ikke kun af enkeltpersoners eller grupperes fejlagtige optræden, men af social deroute eller social nedgang, som fører til, at nogle sociale modsætninger får folk til at handle på fuldstændig uforståelig og uforvarselig vis.

I dag er det sådan, at 80 pct. af verdens flygtninge er kvinder og børn. Det bør man også tænke på i de her sammenhænge.

Vi vil også stærkt henstille til, at man ikke binder dansk ligestillingspolitik op – eller international ligestilling op – på EU og regeringskonferencen. Det vil være bedre, hvis vi i langt højere grad både over for EU og andre signalerer vores egen ligestillingspolitik som eksemplets magt og fra dansk side fremviser en tro på,